

EN BERÄTTELSE. FRÅN SEKLETS BÖRJAN.

Lille Erik var en underlig kurre. Endast 3-4 år gammal företog han ensam långa strövtåg i sin hemtrakt, medan modern var ute på arbete. Sen hon var hemkommen från arbetet, måste hon ofta ut och leta reda på den lille krabaten. Den lille hade väl fått äventyrslusten i blodet som arv efter sin far, som i hela sitt liv flackat världen kring som sjöman. Strax efter sonens födelse reste han till Amerika lämnande sin unga hustru och sin lille son i en liten stuga hos hustruns styvfar, och sedan dess hördes han aldrig mera av.

En dag när lille Erik, han var då nyss fem år fyllda ute på ett av sina vanliga strövtåg ett gott stycke från hemmet, mötte han en gammal käring. Han hade alltid varit lite rädd för henne hade så hemska ögon, tyckte han. Käringen hade hört Eriks mor beklaga sig, för att hon inte kunde få sonen att stanna hemma, utan att hon ofta fick ge sig ut och leta reda på honom, sen hon hade kommit hem från arbetet. Nämnda käring ansåg naturligtvist att det var släpphänthet av modern, vilket gjorde att pojken var som han var. Hon tänkte, att bara hon fick fatt på honom en gång, skulle hon snart vänja honom av med hans ovanor enligt ordspråket: Böj vidjan, medan den är grön sa blir den både fager och skön. Att det även kan gå till över drift, tänkte hon inte på.

När hon nu såg pojken, tänkte hon, att tillfället var kommet, då hon skulle få visa sina talanger som barnuppfostrare. Hon bodde i närheten av där pojken nu var och lockade honom med sig in, där hon först bjöd honom på en del kakor började så smått på att tycka om henne. Hon var kanske inte så elak som hon såg ut hade kanske endast blivit förtrollad till häxa av någon stygg trollkarl. Han kom dock snart att ändra denna sin nya åsikt, när han inom kort fick uppleva sitt unga livs hemskaste upplevelse.

Plötsligt spände hon de där förfärliga ögonen i honom, dem som han alltid var så rädd för, och så sa hon, att om han sprang hemifrån fler gånger, så skulle hon ta honom i en säck och sänka honom i det närbelägna kärret. Men det var kanske lika bra att göra det med det samma sa hon, och så stoppade hon honom med huvudet före i en stor påse. Därefter tog hon påsen på ryggen och gick ner mot kärret

Erik blev så rädd, när käringen stoppade honom i påsen, att han inte ens vågade skrika. När han så låg med huvudet neråt, höll han på att kvävas. Han kunde inte få fram mer än några gurglande ljud. Han kände hur blodet rusade till huvudet och brände som eld. När han tänkte på att han snart skulle sänkas i kärret, höll han på att dö av skräck.

Nu var de nere vid kärret. Käringen stannade, säcken från ryggen men aktade noga på att pojken hela tiden hade huvudet neråt

–Så ja, be nu vackert ‘Gud som haver’, innan jag sänker dej, sa hon. Om en stund fogade hon till:

–Så, nu har du väl gjort som jag sagt !?

Därefter gick hon ut på en sten och doppade säcken ett par gånger ned i vattnet, så att det gick uppåt halsen på den stackars gossen.

–Såja, nu tror jag, att du har fått nog, sa hon och tog säcken på ryggen och gick den en halv kilometer långa vägen till sitt offers hem. När hon kom dit, var Eriks mor nyss hemkommen från arbetet och skulle bege sig ut för att leta efter sin bortlupne son.

–Den här gången slipper du att leta efter honom, för jag har hittat honom och jag har gett honom en läxa, så att du behöver nog inte springa och leta efter honom fler gånger. Jag vet

hur man ska tukta sådana här små slynglar och det kommer du nog att vara mej tacksam för, sa kärigen.

Under det hon sa detta slängde hon säcken ifrån sig på golvet och gick sin väg, troligen mycket belåten med att en gång för alla ha vant pojken av med hans strövtågsovanor.

Modern tog fram pojken, som nu var mer död än levande var alldeles blå i ansiktet, som var förvridet av skräck. Håret var vått och smutsigt. Modern trodde att han var död. Hon tog honom i famn och brast i gråt. Då märkte hon, att han ännu andades men mycket svagt. Hela natten gick hon sedan och bar honom och pysslade om honom två dygn var lille Erik utan sans, och det dröjde flera veckor, innan han var något så när återställd.

Hon tog inte till doktorn med pojken. De var hon som andra lantarbetare vid denna tid otroligt fattig, och dels sökte man inte doktorn utan yttersta nödfall.

Men Erik gav sig aldrig mera ensam ut på strövtåg i bygden. Antingen lekte han hemma vid moderns stuga eller också följde han med sin mor till den gård, där hon tillfälligt arbetade. Han hyste en panisk skräck för fruntimmer, särskilt gamla sådana. Fick han se en gammal käring närma sig, när han var ute och lekte, sprang han in, låste dörren och gömde sig. Så kunde han ligga i timtal tills modern kom hem.

Många år har gått sen dess. Erik är nu i medelåldern gift och har flera barn. Han flackar omkring på sjön liksom sin far sin barndoms hemska upplevelse glömmer han aldrig. Ibland när han ligger sin koj och skeppet gungar, drömmer han hemska drömmar. Han drömmer, att en gammal käring med ett par hemska ögon stoppar honom en säck med huvudet neråt och bär honom på ryggen till ett kärr. Därefter tar hon säcken från ryggen och doppar ned honom vattnet... Han håller på att kvävas, och med ett skrik rusar han upp ur sin bädd, badande kallsvett

(H.O., 1933 09 10)

P.S. Erik omkom när hans båt torpederades av tyskarna under andra världskriget.

(Anm. 1981)